

Chợ chiều

Nguyễn Phượng Liên

Nhưng đi vào chợ, khi cái nắng buổi chiều sắp tắt, và tràn ngập khắp không gian là hơi nóng hầm hập của một ngày hè nực nội. Mấy hôm nay, nhiệt độ thường xuyên ở mức 38-39°C. Thật khủng khiếp. Và càng khủng khiếp hơn với Nhung khi mang cái bầu 5 tháng. Lúc nào nàng cũng cảm thấy người rục lên như kẻ đang say rượu.

Nàng luôn mơ biển và cầu mưa giữa những ngày Hà Nội chang nắng.

- Gọn vào nào, “mẹ ổng” ơi!

Cái giọng ai vang lên choang choác. Liên theo đó là một chiếc Yamaha phân khối lớn xẹt ngang qua bên cạnh, làm Nhung hốt hoảng suýt té. Bà hàng bún vừa nhặt hộ nàng chiếc làn, vừa chẹp miệng, lắc đầu:

- Đi đứng cẩn thận đấy con ạ! Bọn ranh con bây giờ “no cơm ấm cật” quá thành ra chán sống. Tuần trước mấy vụ đua xe vừa xử xong mà nó có trắng mắt ra đâu!

Nhung nhận chiếc làn, cảm ơn bà cụ. Cái thai trong bụng ngộ nguậy bứt rứt. Nàng chỉ muốn nhanh chóng để còn về, nhẩn nha làm bữa và đợi chồng. Đức muốn ăn cá từ một tuần nay. Nhung biết thế. Hôm nay nàng phải để lại cả một đồng hồ sợ chưa phân loại dành đến đầu giờ sáng mai, nói dối bà trưởng phòng khó tính là đi khám thai để về sớm nửa giờ đi chợ. Mọi ngày về muộn, chợ chẳng mấy khi còn thức ăn tươi.

Từ trong con ngõ đang lừ lừ tiến ra một chiếc taxi. Cửa kính đen ngòm và còi inh ỏi. Giờ tan tầm, ngõ chợ phút chốc tắc nghẹt. Đoàn người, xe chuyển dịch từng bước, từng bước trong ngọt nồng của cái nóng, hơi người và mùi thức ăn ôi ả về chiều. Lờ lờ, tiếng lại càng loảng xoảng, chói gắt.

- Mấy con mụ chân đất mắt toét kia! Còi thế mà còn ngồi dạng tè he ra đấy, điếc à? - Tiên sư nó, trưởng giả học làm sang. Có vài bước chân cũng không chịu đi, còn bắt taxi vào tận cửa.

- Ôi dào, làm cái thằng lái lợn chứ ông nọ bà kia gì mà cũng tinh vi!

- Chết, 6 giờ đến nơi rồi. Hai đứa trẻ nhà này không ai đón, bọn choai hư hỏng nó lại bắt nạt cho thì khổ.

- Cái ngõ này khốn nạn thế đấy, chín ngày thì cả mười tắc xe...

Cảm thấy ngọt ngào, Nhung ghé vào một hàng nước ngồi chờ, gọi một cốc nhân trần đá. Châm chậm trôi qua trước mặt nàng như một cuộn phim quay chậm là dòng người, xe mẹt mội với đủ cả những gương mặt trẻ, già, trai, gái, béo, gầy..., người bình thản, kẻ sốt ruột bồn chồn, người lặng im nhẩn nại, kẻ cau có hồi thúc... Trong đó như có gương mặt Đức với những giằng co kìm nén và nụ cười luôn gắng giữ vẻ ôn hòa. Có những buổi tối mang sự bình yên thái quá trong ngôi nhà của họ. Có vẻ đẹp ulla gọi mời đầy ám ảnh của Mai.

Gây đây, Nhung luôn sống trong trạng thái bất ổn, nhất là khi cái thai trong bụng mỗi ngày một lớn. Nàng đã toan phá bỏ khi nó mới ngoài hai tháng, vào cái ngày Mai mới trở về và Đức đột nhiên thành một con người khác hẳn. Đây bố rồi, sưng sờ, giằng xé. Nhưng rồi Nhung đã không đủ can đảm, vì yêu con và nhất là yêu Đức. Nàng không cam lòng mất Đức, dẫu biết rằng từ giờ trở đi, mình chỉ là cái bóng mờ nhạt bên người đàn bà kia, mối tình ngang trái, quá khứ một thời

luôn đau đầu, khắc khoải từng ngày trong cuộc sống hiện tại của chồng. Và làm gì đây để cứu vãn mọi điều, chính nàng cũng rối bời và chẳng thể nào biết được...

- Này bà chị, hôm nay có kết con gì không? Giọng mời chào nồng nặc. Gã chủ quán tuổi chưa đầy 30, râu ria lún phún, cuốn sổ ghi đề nhàu nát giữa những ngón tay ám vàng khói thuốc. Nhưng giật mình, khẽ lắc.

- Mẹ kiếp, tao đến vỡ nợ vì cái đầu 5 mất! Tịt cả tháng nay rồi. Càng nuôi càng mất hút. Mụ béo bên cạnh phe phẩy cái khăn đuổi ruồi trên những tảng thịt băm khô ngả mùi, giọng cay cú. Trên khuôn mặt núc ních loáng mồ hôi, cái nốt ruồi to tướng nơi chân mày khẽ giật giật, tựa như một con ruồi đang đậu nhâm chỗ.

- A, chào cô em. Đêm qua lại mơ mẩn gì hả? Tản đi cho anh còn ăn theo mới! Gã đàn ông nãy giờ ngồi trầm ngâm trước một tờ thơ đề cạnh Nhung chợt reo toáng lên. Cô nàng vừa vào quán trẻ lắm, có lẽ chỉ độ 20. Mặt mũi xăm tía như vẽ, juyp ngắn, tóc ngắn và nước hoa chan chứa.

- Ông anh cho em con nò 52. Tiếng nói đơn đót, tập tọe chưa hết nổi sắc giọng của một vùng quê.

- Oánh lộn lại đi em, thêm cả con đề cho chắc. Gã chủ quán miệng mời, tay ghi nhaoy nhaoý. Cô nàng trẻ tuổi xoe 5 tờ 20 nghìn xanh biếc, cầm lấy tích-kê thả nhiên nhét vào chiếc nịt ngực giữa cổ áo rộng ngoác: “Cho nó son”. Rồi quay ra, mông và đùi ngoáy tanh tách giữa dòng người chen chúc.

- Mẹ kiếp, chẳng biết cái con ca-ve này còn làm được bao lâu nữa để lấy tiền mà hút hít với lô đề? Mụ béo nguyễn theo.

- Nó chích rồi đấy! Gã chủ quán đế.

Nhung nhìn đồng hồ. 6 giờ kém 20. Thế này thì muộn mất, có khi lại không mua nổi cả thức ăn. Nhiều ngày nay, Nhung luôn cố gắng vượt lên những mệt mỏi của công việc, thai nghén để chăm chút Đức nhiều hơn, lặng lẽ dõi theo từng hành động, nét biến đổi trong tâm lý của chồng. Một cú điện thoại, mỗi lần về muộn hay từng đêm Đức mất ngủ đều khiến nàng bồn chồn không yên. Giá như người đàn bà kia không trở lại hay Nhung chưa mang thai, biết đâu mọi điều đã khác...

Chiếc taxi rồi cũng ịch trườn được ra khỏi cái miệng nút chai nghẹt ứ. Đoàn người, xe dần dần. Nhung trả tiền đứng dậy. Đi một đoạn rồi, nàng còn nghe tiếng này nọ của đám người trong quán:

- Hình như “cô ổng” này là vợ tay kỹ sư đẹp trai bên ngõ Thượng.

- Bọn đấy thì lô đề gì mà mày cũng mời.

- Dào ôi, cái lũ trí thức nửa mùa ấy, chẳng cờ bạc nghiện ngập thì lại bồ bịch, tham ô thụt két, sống với nhau như mề chứ hay hóm gì!...

Cổ họng chợt khô khốc, đầu óc nồn nao và có cái gì đó như chẹn cứng nơi ngực, Nhung rảo bước nhanh để thoát khỏi những giọng chì bấc. Nàng không lấy lại tiền thừa của một chị nhà quê bán trứng xanh mượt gây gò với cái bụng chứa vượt mặt, bỏ hai tờ một nghìn vào mũ cho cha con người ăn mày cụt chân lê bên đống rác thải nặng mùi. Họ chẳng phải là xẩm, nhưng đứa trẻ chừng lên 6 vẫn lạch xạch hai chiếc vung nồi méo mó vào nhau, còn người cha hai tay chống đôi dếp caosu cẩu bần, lết đôi chân tật nguyên bưng nhùng trong đám vãi đen đúa, cất giọng thều thào, khê đặc, đứt quãng: Đã lâu rồi tôi vẫn sống như ai, không bao giờ đi hát...

Đến ngày nay, khi thân bị tàn phế, tôi đi ca để kiếm tiền...

- Ăn cá đi em! Có bầu chịu khó ăn tanh vào, tốt lắm! Còn có mỗi hai con này thôi, 30 đấy, cân

nhé!

Nhung gật. Những hàng cá xung quanh đã vãn dần, nàng không thể tha hồ lựa chọn. Nhưng chắc chắn mấy con cá đang bơi kia hẳn phải tươi hơn về mặt Đức đứng dưng trước những món đồ ăn sẵn. Những khi đó, Nhung cảm thấy dường như mình có lỗi. Cũng giống y như cái cảm giác hàng đêm, vì cái bụng đã bắt đầu kên càng, nàng không thể làm chồng thỏa mãn. Mỗi ngày qua, Nhung thêm rã rời tuyệt vọng trước những gì từng có vốn đã không mấy vẹn đầy lại đang ngày một lạng lẽ chuội khỏi tay mình. Cái mối tình tiền kiếp của họ như một hiển nhiên sừng sững choán ngợp, khiến tâm hồn vốn dĩ mỏng manh mềm yếu của nàng không đủ sức cất tiếng hận thù hay lạnh lùng dứt bỏ.

Quanh quẩn một hồi, mua thêm vài thứ gia vị, đến khi Nhung quay trở ra, trời đã bắt đầu sầm sẩm. Một đám đông đang vây kín trước cửa ngôi nhà ba tầng đầu ngõ. Hai cánh cửa sắt đóng chặt, móc đầy những ống khoá. Mấy người đứng trước cửa về mặt hầm hầm đang khoa chân múa tay, chửi bới âm ỉ.

- Có chuyện gì đấy hả bác? Tò mò, Nhung hỏi một bà cụ.

- Vợ cô à! Chồng đường đường là một giáo sư đại học cơ đấy! Vợ buôn bán hụi họ thế nào để vợ nợ, cả nhà rủ nhau trốn biệt. Bây giờ các chủ nợ mỗi người mang một ổ khoá đến khoá lại để xiết nợ. Người dăm chục, kẻ một trăm, để có đến tiền tỉ. Cái nhà này giỏi lắm 7-8 chục cây, sao đủ. Rõ khổ, cái ông chồng đến là trang nghiêm đạo mạo, hàng ngày ra vào mọi người chào hỏi trọng vọng, giờ trốn đâu không biết, mất cả công danh sự nghiệp, lại còn bị thiên hạ đào mồ đào mả lên...

Nhung lắc đầu ái ngại, rồi chậm chậm bước đi trên hè phố nhấp nháy ánh đèn. Dẫu sao cũng đã mua được cá. Nàng thở phào nhẹ nhõm, tưởng đến lúc hai vợ chồng ngồi trước mâm cơm với bát canh chua bốc khói, Đức mỉm cười hài lòng gắp cho nàng miếng cá rán thơm phức vàng rộm, ân cần, âu yếm như thuở nào...

Trước cổng ngõ, có hai người đang bịn rịn rời nhau. Người phụ nữ trẻ đưa cho người đàn ông chiếc cặp da, còn anh giờ tay vuốt lại những lọn tóc rối trên khuôn mặt của cô. Cô quay lưng, lén lau nước mắt. Người đàn ông đứng cầm lặng và trân trối nhìn theo. Không hiểu họ chia tay hay là đoạn tuyệt...

Trong ánh đèn đường cùng bóng chiều chạng vạng pha màu, Nhung chợt quặn lòng khi nhận ra Đức và Mai.

Nàng ngồi xuống nơi hè đường còn hầm hập hơi nóng, mím môi lặng lẽ chặn tay lên bụng như muốn nén bớt nhịp đập chân tức tưởi của đứa con. Kìa, một cái miệng cống đang mở toang hoác, tiếng nước chảy lọc bọc phía dưới. Trong làn, tiếng lạt xạt của những con cá đang quẫy mình tuyệt vọng. Cá sống đời của cá, chim sống đời của chim. Sao nỡ bắt cá vào chậu, nhốt chim vào lồng... Tiếng ru hời của mẹ như vọng từ xa cũ. Cả tiếng xào xạc của bờ tre quê giữa trưa hè vắng lặng. Thoáng hiện về trong tâm trí Nhung những tháng ngày ấu thơ trong mịn êm đêm. ở đó, không có những ưu tư phiền muộn. ở đó, nàng không thể hình dung có một ngày mình sẽ tủi buồn, đau đớn vì yêu... Nhung lặng lẽ lôi túi cá ra, cởi nút. Hai con cá quả rơi bịch xuống miệng cống, bất động giây lát rồi chòng tỉnh quẫy mình, lao vụt vào khoảng tối hun hút phía dưới. Chẳng biết rồi cống kia liệu có ra ao, ra hồ? Nhung âm thầm tự hỏi.

Vài đứa trẻ đạp xe vun vút, ngoằn ngoèo giữa đường phố đông người. Những tiếng rao non bầy, lạc giọng:

- Kết quả đề... Ai kết quả đề...

Một ông cụ già lệt sệt đẩy chiếc xe lăn chở tào phớ qua trước mặt Nhung. Bước chân

rời rã và giọng nói hoang hoải:

- Tào phớ nào, ai tào phớ... phớ...